

У интервјуу листу „Данас“ [1] академик Душан Теодоровић, председник Одбора САНУ за високо образовање, који минулих дана храбро води борбу за очување онога што је остало од српске науке, односно њеног угледа, је изјавио: „**Ова земља је украдена од грађана Србије, њом владају људи који нису довољно компетентни, нису довољно поштени и које предводи Александар Вучић**“.

Да допуним наведене квалификације и изречену мисао уваженог академика - овом земљом владају доследни настављачи извршиоца петооктобарског обојеног државног удара, „агенти од утицаја“ западних сила, боље рећи западних обавештајно-субверзивних служби, и то премину следећем „разрезу“:

- на челу неколицине високоранжираних „резидената“, „хендлера“, „агената“ и „контролора“ је Александар Вучић, лично, и то не само због функције; изнад свих њих (и њега као таквог) је комбиновани тим повереника (странци на раду у Србији - пример Британца Амадеа Воткинса је најочитији), такозвана „коалиција западних обавештајних служби“, задужена за Балкан у ширем смислу (регион, како то постмодерно зборе); има у том неформалном врху и домаћих, старих, добрих „шпијунчина“ од посебног угледа у западном свету (најчешће синови или унуци „заслужних“ очева и дедова - бивших проверених агената), који су важни репери - саветници код израде субверзивних процена, а након тога и код доношења оперативних одлука о (у) земљи-жртви.
- по дубини, а како би другачије него тачно према геометрији глобалистичке језуитско-масонске пирамиде, је пар стотина „обичних“ агената који су плански угурани у све могуће српске како државне, тако и друштвене (националне) институције и директно су на вези западних служби; они су, поред извршавања редовних задатака у сталном „тренажном“ процесу - на клупи са које ће у будућности ускочити у први играчки тим (отуда и не сме да чуди како је могуће, рецимо, да се поједини главни уредници медија, водећи новинари или бројни други носиоци битних полуга државе и друштва, једноставно, не осврћу на свакодневно „беснило“ па чак и отворене претње свемогућег техничког премијера, јер су директно заштићени од својих ментора са Запада);
- и на крају, уколико занемаримо још пар стотина перспективних западних агената са којима се интезивно и непосредно, дакле, без домаћих посредника, ради, преостаје „свега“ пар хиљада углавном партијских и других корумпираних, домаћих плаћеника (у буквалном смислу) по хоризонтали и вертикали, са којима се бакћу и уводе их у глобалистичко предворје наше (а поодавно стране) службе, или службе које су више од десет година под потпуном контролом њихових колега са Запада; и ту спадају, између осталих актуелни режимски као и раније идентификовани прозападни аналитичари, коментатори, политиколози, публицисти... једном речју, „корисни идиоти“, или, још прецизније - окоришћени идиоти или ти јадници, који одрађују прљави посао слушавања народа; наравно за дебеле паре и друге бенефите.

Е, сада, какве везе има све напред наведено са управо одржаним Брегзитом, односно са референдумом Британаца за излазак из Европске уније - па отуда и наслов текста о „великим мајсторима“?

Веза је, иако симболична, ипак директна. Школски пример велике игре. Таквим и сличним агентурним шаблонима је вековима уназад, у континуитету, стрпљиво и без прекида, нама познати свет - почев макар од старог Египта, преко Римског царства и задње фазе Византије, затим Наполеоновог и Хитлеровог доба, све до одавно отргнутих атлантистичких сила предвођених Великом Британијом и Сједињеним Америчким Државама (тачније глобалистичких агената на њиховом челу) - скоро па потпуно стављен под контролу и увезан у наднационални чвор давно пројектованог сатанизованог Новог светског поретка. Наравно, са „духовним“ (а могуће и свеукупним) вођством Ватикана, на чијем је челу по први пут, почев од

2013. године, званично инаугурисан (тј. дворским ударом доведен) нескривени језуита, папа Франциско.

Ко је на врху пирамиде, односно, ко чини пирамиду са нејасним и недифинисаним врхом, чије је незванично официјелно седиште, тачније командно место, у Лондону, у тамошњем Ситију или у Виндозору (након што су се после дугог путовања кроз Европу – од Рима, Фиренце, Венеције, преко Амстердама, скрасили на обалама Темзе, негде у доба Оливера Кромвела, када су и званично преузели – (от)купили Острво и тамошње масе ставили у колонијални јарам)? Одавно је познат теоретичарима „завера“ (и љубитељима истих) универзалан, но ипак незваничан назив – „Црно племство“. Значи, неколико стотина старих: краљевских, племићких, банкарских, трговачких и сличних породица отпалих од истинског хришћанства, па отуда у њиховим редовима, бар на папиру имамо истовремено католике, протестанате, јудаисте, атеисте, отворене сатанисте... Породице (и ближе и даље рођаке) са посебним педигреом исклесаним још у доба славне Млетачке Републике. Фамилије које су се вековима крвно повезивале или су то чиниле ритуално на постулатима црномагијских братстава, чији су зачеци регистровани још у доба Вавилона. Модерним речником – везе према мафијашким правилима, спрега која је трајна и неуништива категорија.

Циљ – поробити Свет, а пре тога га за неколико милијарди истрошених робова бројчано уподобити, дакле смањити бројно стање на милијарду (према последњим плановима, незванично на две милијарде), завести глобалистичка правила једноумља и сатанизованог једномислија, успоставити диктатуру Новог светског поретка и припремити долазак антихриста на новоуспостављеним рушевинама.

Вековна пљачка, преваре и сва могућа и немогућа лукавства уз примену бруталне силе, донела су им огромна богатства која се и не могу мерити уобичајним новчаним јединицама, пријемчивим уму просечног човека. Но, ако би користили некакве бројке, то би свакако биле не милијарде и билиони, већ трилиони и трилиони долара, фунти... унци злата и осталих драгоцених материјала. И милијарде квадратних километара плодних и осталих површина са свим могућим нафтним пољима, минералима, рудним богатствима... Као и ко би докучио колико милијарди квадратних километара највреднијих привредних, туристичких, стамбених и осталих непокретности и најбогатијих инфраструктурних објеката широм света.

И све лепо замаскирано називима – корпорације, мултинационалне компаније, картели, инвестициони и остали развојни фондови, банкарске групације и наднационалне финансијске експозитуре (Светска банка и ММФ), интернационалне агенције, невладине и остале глобалне и регионалне организације и слично.

Главне полуге којима владају већим делом света у походу на централну тачку: срце Евроазије – Русију и тамошње „приобаље“ – су поред огромних количина новца и дебело плаћене агентуре, на првом месту – врхунске (полу)тајне организације као што су Трилатерала, Билдерберг група, Савет за спољне послове, Римски и Мадридски клуб, бројне језуитско-масонске ложе на челу са Илуминатима, Округлим столом, Лобањом и кости, па све до Малтешког реда, Витезова Темплара и тако даље и томе слично. Све са циљем стварања услова како би главни безбедносно-војни механизми у виду ОЕБС-а и НАТО-а (са пратећим „савезничким“ ПЗМ садржајима у Европи, на северу Африке, на Блиском и Средњем истоку, те у делу Пацифика), могли да дају очекиване „резултате“ на давно провереним постулатима „крви и тла“ или „спржене земље“.

Након свега овога – ко не верује у истинске завере нека се и даље заноси теоријама, иако му је сува пракса сваким даном све више испред очију – питање гласи: како је било могуће да се таквим моћницима догоди Брежит и да се недвосмислена воља великог броја Британаца (што није спорно и што је карактеристика већег дела европског модерног робља), отелствори у велико и историјско – не Европској унији?

Потпитање би било – уколико су располагали таквим проценама, а јесу, из којих разлога нису покренули бројне механизме (видели смо како се то ради, рецимо, у европској и поштеној Аустрији код избора председника) и спречили пропаст у најави Европске уније какву познајемо

и каква је стварана од стране глобалистичких умова одмах након Другог светског рата? Тек што је завршен експеримент са Маршаловим планом – поруши Европу, а затим „инвестицијама“ окупирај и утеруј у пожељан неоколонијални тор.

Одговори су веома прости и можда највидљивији у званичној изјави папе Франциска, [ii] коју сам, наравно „случајно“ изабрао у мору оних које су се појавиле након Брежита, како од стране такозваних европских и светских званичника (сви од реда, част појединцима – агенти од утицаја Црног племства и његових оперативних огранака, а има их у изобилу, иако је „јадничак“ Сорош искључиви дежурни кривац), тако и у анализама небројених аналитичара, „експерата“, коментатора и видовитих геополитичких „пророка“.

Папа Франциско, дакле, на лету из Јерменије где се затекао у време Брежита, саветује лидере ЕУ да „изнађу креативне нове начине да остану заједно, дајући земљама чланицама више слобода“, а затим је истакао како би након новонастале ситуације „Шкотска и Каталонија могле да се залажу за сецесију, што би могло да доведе до балканизације Европе“. У вези са тим је потенцирао „креативност и здраву разједињеност“.

Занимљива изјава која све казује. Или се неко заноси како је папи непознат планирани сценарио? О чему се заправо ради? Да ли то заиста наднационална ЕУ, као прелазна форма пројекта који је замишљен као Сједињене Европске Државе (дакле, супердржава без садашњих суверених националних чланица), пуца по свим шавовима и као идеја и као реалност, и нестаје са геополитичке карте, како предвиђа већина напред наведених „стручњака“?

Апсолутно не. Реч је о великој игри и великој превари, великих мајстора.

Уколико ни после пет деценија није успео (условно) план „А“ – у миру подјармити и у коначном погасити европске државе и наметнути им јединствену Владу (и пратећи глобалистички апарат), онако како је то урађено са САД-ом, дошло је време за план „Б“. Најмање трећи пут за редом у последњих сто година, али у значајно измењеним околностима – изазвати озбиљан (али контролисани) хаос широм Европе, политичку, безбедносну, економску и сваку другу неподношљиву (пред)ратну кризу, промешати карте у покерашкој игри и повући најмање очекиване потезе, како би се створили потребни предуслови и апокалиптични амбијент, у којем ће широке народне масе (или они што контролисано преостану) коначно завапити – спасавајте нас!

Без таквог амбијента – парадоксално звучи али је тако – нема успешних ратних припрема и покретања великог удара на Русију. Без значајније „старомодне“ националне хомогенизације на платформи руске „претње“, неће се догодити истинско збијања борбених редова. У прилог томе, веома је важно а поуздано знам да је малом броју људи познато, да НАТО као војни савез не располаже својим војним јединицама, осим система Авакс и нешто мало логистике и задејствованих команди, штабова и канцеларија. НАТО и јесте савез још увек суверених држава и чине га управо национални војни континенти, пре свих водећих и најачих чланица, од којих он у потпуности зависи. Примера ради – није ли Европска команда америчке војске у равни (и снажнија) од Савезничке команде НАТО у Монсу? Или, Команда Здружене оперативне команде НАТО у Напуљу, истовремено је (и примарно) Команда америчких снага за Средоземље и север Африке.

Још један доказ у прилог наведеним тезама – ако су већ искрено желели пуну сувереност, економску, а то значи примарно финансијску, као и сваку другу независност, због чега се у Великој Британији није поставило и референдумско питање – за или против чланства у НАТО? Како ће се, дакле, у будућности, дистанцирати од Европске уније чија је огромна већина чланица истовремено у чврстом заједничком загрљају Алијансе, где ће Британија свакако остати и водити једну од главних речи? Подсетимо, заједничка спољна, безбедносна и војна политика НАТО и ЕУ, не само да су две стране исте медаље, већ се може констатовати да је то једна те иста страна једне медаље. Без икаквих разлика.

И зато, крајње је наивно и погрешно не повезати Брежит и индуковано љуљање ЕУ са: превратом у Украјини, наелектрисавањем балтичких држава и Пољске, масовном мигрантском кризом, тероризмом широм европских држава, ратом на Блиском истоку, екстремизмом у

Турској и арапским државама у окружењу. Све је, али дословно све, део јединственог сценарија – пројекат „изазивања и управљања кризама“ ради остварења финалног циља, а рекосмо који је – освајање руских и осталих евроазијска пространстава, уништавање Православља (не заборавимо управо завршени „вучји“ – разбијачки сабор) и операционализација Новог светског поретка у изворном облику.

Но, постоји једно „али“. Иако су свемоћни, иако располажу непојмљивим ресурсима, знањима, црномагијским и осталим моћима, иако могу да покупују све умове овога света, да створе најмоћнију војну и сваковрсну застрашујућу машинерију, нису нерањиви, или, још прецизније – могуће их је зауставити, па чак и победити. Неутралисати, ако не у потпуности, онда бар до мере тешког и дуготрајног опоравка.

Тешко за поверовати, је л' да? Није, уколико укључимо вијуге. Управо смо их ми, Срби (и сви други „осуђени“ на суживот са нама), зауставили 90-тих и натерали да у ходу мењају давно зацртане планове. У пролеће '99-те су притерани у мат позицију, у безизлаз. У панику.

Наравно, само је један мали број људи на овим просторима био свестан тога. И дан данас се велика већина подсмева таквим оценама. А докази су нам испред очију, и тада били присутни, и још више сада – војнички нисмо поражени, кренули су осионо у бруталну и противно важећем међународном праву оружану агресију којом су прекршили све могуће конвенције.... Након нешто више од два месеца принудили смо их да седну за преговарчки сто са равноправним противником и да се у „слово“ врате међународном поретку, Повељи УН пре свега. Па, мало ли је?

Ситуација која недвосмислено, само у значајно видљивијој мери, подсећа на све оно што им „вољно и невољно“ управо чини Русија на челу са Путином – од Крима и Донбаса, преко Сирије и даље широм Блиског, Средњег и Далеког истока, до Арктика, демонстрирајући правду и поредак какав би морао бити.

И зато, не завараваймо се различитим неочекиваним и на први поглед мирољубивим потезима Црног племства преко њихових оперативаца, као што је најновији случај напрасног „преумљења“ једног од најважнијих глобалних играча, Реџепа Таипа Ердогана. То је онај исти председник Турске за кога ће просечан српски експерт-аналитичар стотину пута поновити, како је реч о независном екстремисти, од Запада отргнутом лидеру (па чак и од НАТО-а чији је Турска поуздани члан), који дејствује према некаквој неосманској доктрини неверификованој у Лондону и тако даље и томе слично. Наивно да наивније не може бити.

Уколико је нешто добро а тако видљиво – наравно, ко има очи да то спази – релативно је лако приметити: када и због чега глобалним владарима света, тачније, онима који претендују да то за скоријег вакта постану, планови или делови плана, не иду према зацртаној динамици и садржају. То је, дакле, онај тренутак када долази, као што рекосмо, до повлачења неочекиваних потеза. А они су као по правилу изнуђени вишом, непланиром силом. Можда је духовито и некеме заиста чудно – али пример Виктора Орбана у супростављању плански вођеној масовној миграцији финансијски опскрбљених арапских маса, био је један од тих случајева.

А можда је то и био део сценарија, време ће показати. Баш као што је плански организован и управо реализован сусрет „лидера“ западног Балкана и челника „распадајуће“ ЕУ, у Паризу, у „најтежем“ могућем тренутку. Са Едијем Рамом, Ђукановићем, Вучићем... и заставом независног „Косова“ изнад њихових глава.

Закључак – могуће је зауставити глобалне владаре. Али, како? Јединством и решеношћу народних маса. Но, не простом масом без обзира на бројност и снагу, већ оном коју воде независни државници. Могу их, дакле, зауставити само слободне и суверене државе. Онако како смо ми то урадили '99-те, након чега смо, потпуно несвесни тог епохалног успеха, за само годину и нешто дана живота у слободи, пали у окупацију.

Можемо ли се подићи? Наравно. И то неочекивано лако. Потребно је само укључити вијуге и затражити Божји благослов. Или обрнуто. Биће пре да је тако. Јединствено, сви заједно, или бар у већини. Али, искрено и покајнички. Све остало ће доћи „само од себе“, па тако и Русија.

Више од тога нам и не треба.

[i] <http://www.nspm.rs/hronika/dusan-teodorovic-srbijom-vladaju-nekompetentni-i-neposteni-koje-predvodi-aleksandar-vucic.html>

[ii] <http://www.politika.rs/scc/clanak/358011/Papa-upozorava-na-balkanizaciju-Evrope-posle-Bregzita>
<http://www.fksrb.ru/fond-strateske-kulture/politika/velika-igra-velikih-majstora/>